

Из „В леглото с мъжа ти. Бележки на любовницата”, Ника Набокова

Коя съм аз

След такива като мен хората се обръщат и тихичко шушукат зад гърба им. В благоприлична компания обикновено им се усмихват, но само да се отдалечат, присвиват устни и многозначително клатят глави. Най-странното е, че ако живееш, да речем, в 18-и век, социалният ми статус щеше да носи гордото определение „фаворитката на краля“, при това с всички привилегии във вид на реверанси, придворни дами, диаманти и вълнуващи интриги. Но в нашето време на високи технологии, полети в космоса и сексуални революции всичко е далеч по-прозаично.

АЗ СЪМ ЛЮБОВНИЦАТА

Честно казано, през целия си живот не съм си мечтала кой знае колко за този статут и нека го кажем направо – не съм се подготвяла усърдно за него.

Имах малко по-различни цели и планове, в които категорично не влизаха оплетен в собствените си лутаници мъж и неговите съпруга и деца. Нещо по-вече, винаги съм осъждала и дори съм презирала именно любовниците – как е възможно една жена да няма капчица гордост, та да се забърква с чужд мъж.

Но се случи така, че преди да навърша 30 години, бидейки вече умна, доста опитна и дори по някои въпроси мъдра жена с брак зад гърба си, изведнъж се озовах наскоро сред чуждо семейство.

Е, как наскоро... Всъщност, откъм края.

Подозирам, че на младите дами, които спадат към отбора на съпругите, вече започна да им се повдига и ръцете им някак сами посягат да изхвърлят книгата с думи от сорта на „мръсна кучка“, „гази с войнишки ботуши в чуждото семейство“, „чакат те проблеми с яйчиците“.

Спокойно, дами, имам какво да разкажа и на вас. И да – ще ви уча как да живеете. Макар да смятате, че моята работа е да седа и да духам.

По принцип, ако се впусна в анализ, „кармата на любовница“ ме преследваше още от първи клас. Тогава подлият Гришка ни сваляше с Альона от третия чин. Между другото аз предано го обичах докъм пети клас. И дори карах мама да ми слага изкуствена плитка, тъй като нашият Казанова имаше слабост към дългокоси момиченца.

Сетне се появи Игорюша. С него бяхме приятели. Той ходеше с Даша. А пък аз бях тайно влюбена в него, но криех и си другарувахме в течение на цели три класа. След като завършихме училище, двамата преспяхме и аз престанах да отговарям на обажданията му. Той продължи да се обажда още три години. Между другото, Даша той я заряза.

Истинският емоционален живот ме споходи, когато бях на 21 години. Влюбих се съвсем сериозно в едно момче, пък и то – в мен. И имаше страхотна романтика, и разсъмвания на балкона, и невероятен – е, по мерките на 21-годишната възраст – секс до сутринта. А след това – опала! – „аз си имам момиче“. Половин година се давих в сълзи, а той се въртеше

наоколо, писма, обаждания, предложения. Аз бях горда и непристъпна. И се зарекох, че повече никога – ама никога.

„Повече никога“ се случи след пет години. Вече бях омъжена, а той живееше на съпружески начала с едно момиче. И влюбването ни връхлетя просто на работното ни място. Тайни виждания, срещи в конспиративни квартири, дълги разходки с кучето, за да си поговорим по телефона, пламенни признания. Любов в най-добрите традиции на Ромео и Жулиета. Между другото, нещата можеха и да се получат, ако не бяхме подхождали тъпо към разрива на официалните си отношения. Впрочем, в крайна сметка и той, и аз се разделихме с партньорите си, но беше по-късно от актуалния момент.

И разбира се, отново „повече никога“ и „ако още веднъж...“ и то в двойни игри. Прави са хората, като казват не се заричай. След три години, точно преди да навърша 30, при мен се появи ТОЙ. Женен, с три деца и естествено, направо моят човек.

Общо взето, когато хората чуят „любовница“, въображението им обикновено рисува прекрасна дългокрака млада нимфа с големи устни, пищна гръд и коси. Невероятно сладостна, възхитително изящна, с котешка грация и студен поглед. Пресметлива, фатална, похищаваща сърцата на нещастни женени мъже.

Аз съм обикновено момиче, донякъде със синдрома на „ходеща катастрофа“. Да, привлекателна съм, някои казват, че съм красива. При мен всичко си е мое и засега дори ботокс не си инжектирам, макар че скоро ще започна. Не претендирам за ролята на икона в този стил или на фаталната хубавица. С голямо удоволствие разглеждам снимките на клиширани признати красавици и си набелязвам по нещо за себе си. Но аз съм си такава, каквато съм, и много се обичам заради това. Дори нещо повече, не зная как да разбивам семейства, защото това не е в моята компетенция. Разбира се, много би ми се искало да имам власт над хората, но само двама души могат да разрушат едно семейство – съпругът и съпругата. Никой друг.

Имам малък бизнес в областта на рекламата и медиите. Всъщност, през целия си живот досега се занимавам с това, както и с журналистика. Издържам се сама и работя страшно много. Не си падам по лустрото, отнасям се спокойно към светските купони и ги посещавам най-вече по необходимост.

С две думи, пълен комплект – привлекателна, умна, с кариера и свой бизнес. Което обаче за един мъж е доста „съмнителен багаж“.

Естествено, любовта, която ни споходи с виновника за тази книга, беше невероятна. Ама направо такава, за каквато пишат в книгите и за каквато снимат филми. И всички се обливат в сълзи, давят се с попкорн и си мечтаят – де да можеше и на мен да ми се случи така!... Да бе, да.

Нашият рицар не можеше да диша, да спи, да яде и по принцип да съществува изначално без мен. Естествено, аз – също. Но бидейки предпазливо момиче, получило урок от подлия Гришка още в първи клас, се поинтересувах как стоят нещата с узаконената претендентка за половия му орган, хъркането му и мръсните му чорапи... Ох, извинете, исках да кажа – за вълшебната възможност да спи до любимия си, да му създава уют и да му бъде опора. Героят се държа като истински мъж и заяви, че тя е добра и не е заслужила нито една лоша дума, но любовта му към мен е толкова силна, че е невъзможно да остане с нея и му трябва буквално съвсем малко време, за да подготви почвата. Максимум месец. Сразена от благородството му, ясните цели и срокове, аз паднах в обятията му.

Изминаха две години...

И ви каня в света на фаталните разрушителки на семейното огнище от опаката му страна.

P.S. Да кажа и за съвестта. Докато траеше моята „забранена“ връзка, преминах през различни стадии. От „не правя нещо лошо“ до „боже мой, причинявам толкова болка на хората“. В нито един от тях не ми беше комфортно, защото нещо неизменно не се връзваше. Затова в крайна сметка стигнах до единствения верен според мен подход. *Отговорност за страданията на съпругата си и децата си носи само и изцяло един човек – мъжът.* Той е този, който дава клетви, той е този, който сетне взема решение да ги наруши, той е човекът, който със собствените си крака не отива да прекара времето си със своето семейство, а някъде навън. Да, няма да отричам, че чуждите тревоги ме вълнуват и докосват. Но когато това са непознати за мен хора, които не са ми близки, ме разчувстват точно толкова, колкото тъжният филм за Хачико и несправедливостта на света.

Да носиш отговорност за чужди семейства, е меко казано съмнителна инициатива. По-добре да си изясниш нещата в собствения си живот...